

РЕШЕНИЕ

№ 987

гр. Пловдив, 11.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VIII СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Екатерина Вл. Мандалиева

Членове: Недялка Д. Свиркова Петкова
Величка З. Запрянова

при участието на секретаря Елена П. Димова
като разглежда докладваното от Величка З. Запрянова Въззивно гражданско
дело № 20225300501177 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл. 258 и следващите от ГПК.

Постановено е решение № 262193/06.08.2021 г., допълнено и поправено, както и
изменено в частта за разноските с решение № 262487/10.11.2021 г., последното
поправено с решение № 260140/11.02.2022 г., всички по г. д. № 6237/2020 г. по описа
на РС Пловдив, с което са *отхвърлени исквете* на В. С. С., ЕГН *****, да се
осъди ***** да му заплати следните суми - изплатено на Д. Ж., въпреки заповест
№ 362/16.01.2013 г. на ЧСИ В., вземане: **107,46 лева**, представляваща разликата между
дължимата и заплатената от ответника сума за месец *юни 2015 г.*, ведно със законна
лихва в размер на 30,20 лева, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г.
до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020
г. до окончателното изплащане на сумата; **101,03 лева**, представляваща разликата
между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *юли 2015 г.*, ведно със
законна лихва в размер на **28,39 лева**, изчислена върху главницата за периода от
05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена
от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата; **46,79 лева**, представляваща
разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *август 2015 г.*,
ведно със законна лихва в размер на **13,15 лева**, изчислена върху главницата за
периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата,
изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата; **181,93 лева**,
представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец
септември 2015 г., ведно със законна лихва в размер на **51,15 лева**, изчислена върху
главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва
върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата;
242,28 лева, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника
сума за месец *октомври 2015 г.*, ведно със законна лихва в размер на **68,10 лева**,

[illegible]

върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата; **209,67 лева**, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *декември 2016 г.*, ведно със законна лихва в размер на **58,94 лева**, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 год. до окончателното изплащане на сумата; **127,49 лева**, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *февруари 2017 г.*, ведно със законна лихва в размер на **35,85 лева**, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата; **211,46 лева**, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *март 2017 г.*, ведно със законна лихва в размер на **59,45 лева**, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 год. до окончателното изплащане на сумата; **94,31 лева**, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *април 2017 г.*, ведно със законна лихва в размер на **26,51 лева**, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата; **228,69 лева**, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *май 2017 г.*, ведно със законна лихва в размер на **64,29 лева**, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата;

*Осъдена е ******, да заплати на В. С. С., следните суми - изплатено на Д. Ж. въпреки заповест № 362/16.01.2013г на ЧСИ В. вземане: **128,63 лева**, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *юни 2017 г.*, ведно със законна лихва в размер на **35,10 лева**, изчислена върху главницата за периода от 01.07.2017 г. до 12.03.2020 г., *като са отхвърлени* исковете над тези размери до пълните им предявени стойности от 134,17 лева и 36,76 лева; **92,38 лева**, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *юли 2017 г.*, ведно със законна лихва в размер на **24,72 лева**, изчислена върху главницата за периода от 02.08.2017 г. до 12.03.2020 г., *като са отхвърлени* исковете над тези размери до пълните им предявени стойности от 94,68 лева, респективно 25,09 лева; **202,22 лева**, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *август 2017 г.*, ведно със законна лихва в размер на **51,43 лева**, изчислена върху главницата за периода от 08.09.2017 г. до 12.03.2020 г., *като са отхвърлени* исковете над тези размери до пълните им предявени стойности от 203,22 лева и 51,77 лева; **207,33 лева**, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *септември 2017 г.*, ведно със законна лихва в размер на **51,13 лева**, изчислена върху главницата за периода от 07.10.2017 г. до 12.03.2020 г., *като са отхвърлени* исковете над този размер до пълните размери от 209,31 лева, респективно 51,53 лева; **384,46 лева**, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *октомври 2017 г.*, ведно със законна лихва в размер на **91,42 лева**, изчислена върху главницата за периода от 08.11.2017 г. до 12.03.2020 г.; **202,66 лева**, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *ноември 2017 г.*, ведно със законна лихва в размер на **46,56 лева**, изчислена върху главницата за периода от 07.12.2017 г. до 12.03.2020 г., като е отхвърлен по размер в останалата част; **335,18 лева**, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *декември 2017 г.*, ведно със законна лихва в размер на **74,67 лева**, изчислена върху главницата за периода от 01.01.2018 г. до 12.03.2020 г., *като са отхвърлени* исковете над този размер до пълните размери от 340,98 лева и 75,96 лева; **47,90 лева**,

представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *януари 2018 г.*, ведно със законна лихва в размер **10,24 лева**, изчислена върху главницата за периода от 02.02.2018 г. до 12.03.2020 г., *като са отхвърлени* исковете над този размер до пълните размери от 75,44 лева и 16,14 лева; **205,07 лева**, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *февруари 2018 г.*, ведно със законна лихва в размер на **41,81 лева**, изчислена върху главницата за периода от 10.03.2018 г. до 12.03.2020 г., *като са отхвърлени* исковете по размер в останала им част; **55,43 лева**, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *март 2018 г.*, ведно със законна лихва в размер на **10,96 лева**, изчислена върху главницата за периода от 01.04.2018 г. до 12.03.2020 г., *като са отхвърлени* исковете по размер в останала им част; **82,48 лева**, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *април 2018 г.*, ведно със законна лихва в размер на **15,58 лева**, изчислена върху главницата за периода от 03.05.2018 г. до 12.03.2020 г., *като са отхвърлени* исковете по размер в останалата част; **241,63 лева**, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец май 2018 г., ведно със законна лихва в размер на **43,36 лева**, изчислена върху главницата за периода от 06.06.2018 г. до 12.03.2020 г., *като са отхвърлени* исковете по размер в останалата част; **100,72 лева**, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *юни 2018 г.*, ведно със законна лихва в размер на **17,10 лева**, изчислена върху главницата за периода от 11.07.2018 г. до 12.03.2020г., *като са отхвърлени* исковете в останалата им част,

както и обезщетение за забава в плащането на сумата от 2286,09 лева (изплатено на Д. Ж. въпреки заповест № 362/16.01.2013г. на ЧСИ В. вземане), считано от датата на подаването на исквата молба 04.06.2020г. до окончателното изплащане на вземането и са присъдени разноси между страните, съответно 428,41 лева в полза на В. С. С. и 418,44 лева в полза на *****.

Съдът е сезиран с въззивна жалба от В. С. С., чрез адвокат И.И., против решението, в частта, с която са отхвърлени предявените от жалбоподателя против П*****“, искове да му заплати предявените суми за главници, представляващи разлика между удържаните по заповестта и действително дължими суми за месеците, както следва: от юли 2015 г. до май 2016 г.; от юли 2016 г. до декември 2016 г. и от февруари 2017 г. до май 2017 г., както и обезщетение за забава върху тях за посочените периоди.

По изложени в жалбата оплаквания за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на обжалваното решение се иска неговата отмяна в атакуваната част, като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Поддържа се да е неправилен изводът на съда, че за претендираните суми за периодите от юли 2015 г. до май 2016 г.; от юли 2016 г. до декември 2016 г. и от февруари 2017 г. до май 2017 г., включително, касаят периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. “в” от ЗЗД, поради което за същите е приложим тригодишен давностен срок, който е изтекъл към датата на подаване на исквата молба – 04.06.2020 г. Сочи се, че не се касае за периодични плащания, доколкото задължението за изпълнение на наложения върху трудовото възнаграждение на Д. Ж. заповест е било налице само през месеците, в които размерът на заплатата на работника, е позволявала да се правят такива удържки, както и че тези удържки не са подобни на наеми или лихви. Поради изложеното се моли за отмяна на решението в обжалваната му част и вместо това уважаване и на тази част от предявените искове. Претендират се разноси.

В срок е постъпил отговор на въззивната жалба от *****“, чрез адвокат Т.Д., с който се оспорва същата като неоснователна. Излагат се доводи в подкрепа на обжалваната с нея част от решението и се моли то да бъде потвърдено. Претендират се

разноски.

Третите лица - помагачи на страната на въззиваемия (ответник в първоинстанционното производство) – К. И. К., В. Г. М. и Е. С. В., не вземат становище.

Въззивната жалба е подадена в срок, от легитимирана страна, против подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане.

Окръжен съд Пловдив, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правна квалификация чл. 452, ал. 3 от ГПК, във вр. с чл. 512, ал. 1 и чл. 446, ал. 1 от ГПК и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, предявени от В. С. С. срещу *****, за заплащане на суми, представляващи изплатено на Д. Ж. вземане за трудовото възнаграждение, въпреки наложен върху същото заповестно съобщение изх.№ 362/16.01.2013 г., по изп.д.№ 4/2013 г. по описа на ЧСИ Н**** и район на действие ОС П., за месеците от юни 2015 г. до май 2016 г.; от юли 2016 г. до декември 2016 г. и от февруари 2017 г. до юни 2018 г., ведно със съответното обезщетение за забава върху всяка, посочена главница за посочени периоди в рамките на интервала от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г. и законната лихва от датата на исковата молба до окончателното изплащане.

Претенцията е обоснована с твърдения за съществуващо в полза на ищеца срещу Д. С. Ж., ЕГН *****, вземане, съгласно изпълнителен лист от 27.12.2012 г., издаден по в.г.д.№ 2861/2012 г. по описа на ОС Пловдив, за сумата от 21 541,00 лева, ведно със законната лихва от 16.06.2010 г. до окончателното изплащане, въз основа на който е образувано изп.д.№ 4/2013 г. по описа на ЧСИ Н.. В изпълнение на заповест върху трудовото възнаграждение на длъжника, работещ на длъжност преподавател, наложен по изпълнителното дело със съобщение изх.№ 362/16.01.2013 г., получено от ответника *****, на 23.01.2013 г., последният като работодател започнал да удържа и превежда част от дължимото на Д. Ж. трудово възнаграждение. За периодите от юни 2015 г. до май 2016 г.; от юли 2016 г. до декември 2016 г. и от февруари 2017 г. до юни 2018 г. обаче удържаните и преведени по сметка на ЧСИ суми били по – малки от тези, които би трябвало, съгласно правилата на чл. 446 от ГПК. Поради изложеното се претендира ангажиране на отговорността на работодателя, като трето задължено лице за заплащане на съответните суми, представляващи разликата между дължимите за процесния период месечни удържки по заповеста и действително превежданите от работодателя, за исковия период, в общ размер от 5 707,26 лева, ведно със съответното обезщетение за забава за посочени периоди в рамките на интервала от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г. в общ размер от 1459,88 лева, ведно със законната лихва върху главницата от датата на исковата молба – 04.06.2020 г. до окончателното плащане.

В подаден по реда на чл. 131 от ГПК отговор от *****, е оспорена основателността на така предявените иски. Предявено е възражение за изтекла тригодишна погасителна давност за претенциите от юни 2015 г. до юни 2017 г. С оглед заявеното с отговора искане, като помагачи на ответника са конституирани в производството К. . К., В. Г. М. и Е. С. В. – служители при работодателя за исковия период. В постъпилите от третите лица – помагачи отговори на искова молба предявените иски са оспорени като неоснователни и частично погасени по давност за периода от юни 2015 г. до юни 2017 г., доколкото спорът е трудов и се касае за периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ от ЗЗД, в какъвто смисъл се сочи приетото с Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълкувателно дело № 3/2011 г. на ОСГК на ВКС. Сочи се, че секвестрируемата част от трудовото възнаграждение е

определена според факта, че длъжникът е с деца, които издържа. Допълнително помагачите Е.В. и В.М. считат, че удържаните от работодателя суми са по – големи от тези, които е следвало да се правят, тъй като между вискателя, длъжника и работодателя било постигнато тристранно споразумение за удържки в общ размер от 140,00 лева, от които 100,00 лева по изпълнително дело на ЧСИ В. и 40,00 лева по друго изпълнително дело между същите вискател и длъжник, но по описа на ЧСИ М. Сочат, че изчисленията по чл. 446 от ГПК следва да бъдат извършени върху сумата от нетното възнаграждение, след приспадане на дължимите върху него данъци и задължителни осигурителни вноски, както и размера на минималната работна заплата за месеца, която при всички случаи е несеквестрируема.

За да постанови обжалваното сега решение, районен съд е приел, че ищецът има вземане срещу Д. Ж., за събиране на което е образувано изп.д.№ 4/2013 г. по описа на ЧСИ В. Приложен е от ЧСИ способ изпълнение върху вземанията на длъжника за трудово възнаграждение, получавано от ответника - работодател, за което е наложен на 23.01.2013 г. запор с нарочно съобщение за това и започнато изпълнение, чрез удържки и превод на суми по сметка на ЧСИ, считано от датата на запора. Посочил е, че независимо от броя на изпълняваните върху трудовото възнаграждение запори, максималният размер на удържката по чл. 446 от ГПК е един, който в случая следва да бъде определен в хипотезата на осигуряване на издръжка за едно дете, като от възнаграждението не се приспада минималната работна заплата, поради което и е приел, че запорът е изпълняван в част по – малка от действително дължимата. Намерил е за основателно възражението на ответника за погасяване по давност на вземанията за неизвършени удържки за претенциите до месец май 2017 г. включително, като с оглед периодичния характер на плащанията, приложим е тригодишен срок. При тези изводи предявените иски за главница и обезщетение за забава за периода юни 2017 г. - юни 2018 г. са уважени частично, а за разликата до пълните им предявени размери, както и за сумите, претендирани в интервала юни 2015 г. – май 2017 г., са отхвърлени.

При извършена служебна проверка по чл. 269 от ГПК, в рамките на дадените му правомощия, съдът намира така обжалваното решение за валидно, а в обжалваната му част и допустимо. Не са налице нарушения на императивни материалноправни норми, които въззивният съд е длъжен да отстрани без да има изрично направено оплакване в тази насока, съгласно задължителните указания, дадени с ТР № 1/2013 на ОСГТК на ВКС. Поради това на основание чл. 269, изр. 2 от ГПК следва да бъде проверена неговата правилност съобразно посоченото в жалбата.

Съгласно чл. 452, ал. 3 от ГПК вискателят може да иска плащане от третото задължено лице въпреки плащането, което то е направило на длъжника, след като му е било връчено запорното съобщение. За да възникне отговорност на третото задължено лице спрямо вискателя следва да се установи наличието на надлежно наложен запор върху вземане на длъжника за трудово възнаграждение и изплатено след този момент от работодателя на работника - длъжник трудово възнаграждение, без да се удържа от него сумата по запора, в пълните размери, определени по правилото на чл. 446, ал. 1 от ГПК в редакцията на закона, относима към процесния период.

По отношение на приетата от районния съд фактическа обстановка въззивният съд е обвързан от онези фактически изводи, за които във въззивната жалба и отговора към нея липсват оплаквания, като настоящата инстанция не може да приеме за установена различна фактическа обстановка без нарочни възражения в този смисъл от страна на жалбоподателя и/или въззиваемата страна.

Пред въззивната инстанция не е спорно, а и от приетите писмени доказателства – изпълнителен лист от 27.12.2012 г., издаден по в.г.д.№ 2861/2012 г. на ОС Пловдив (л.12 от делото на РС); запорно съобщение изх.№ 362/16.01.2013 г. по изп.д.№ 4/2013 г.

на ЧСИ Н. (л. 13 от делото на РС) и удостоверение изх.№ 11306/11.05.2021 г. от ЧСИ Л. (л. 178 от делото на РС) се установява, че ищецът В. С. С. има качеството на взыскател в изпълнително производство, образувано за събиране на вземанията по посочения изпълнителен лист от 27.12.2012 г. по в.г.д.№ 2861/2012 г. на ОС Пловдив, първоначално по изп.д. № 4/2013 г. по описа на ЧСИ Н., впоследствие преобразувано под № 2528/2018 г. по описа на ЧСИ Л. и прехвърлено за продължаване на изпълнителните действия при ЧСИ З. под № 860/2020 г. Не се оспорва съществуването на вземането на взыскателя до размерите, предявени с настоящите претенции. Длъжник в изпълнителното производство е Д. С. Ж., по отношение на която страните не спорят, че е служител на*****. Безспорни са и обстоятелствата, че върху трудовото възнаграждение на длъжника е наложен заповор с връчено на 23.01.2013 г. до ответната гимназия заповорно съобщение изх.№ 362/16.01.2013 г. по изп.д.№ 4/2013 г. на ЧСИ Н., за събиране на общо задължение към 16.01.2013 г. в размер на 29 602,92 лева. Ответната гимназия, в качеството си на трето задължено лице, е признала заповораното вземане и е започнала изпълнение, като в процесния период са извършвани ежемесечни плащания по сметка на ЧСИ В. на суми, удържани от трудовото възнаграждение на длъжника. Не се спори и относно размерите на нетното трудово възнаграждение на длъжника в процесния период, платената от него част на работника, съответно удържаната такава по заповора. Същите са установени и от приетите по делото първоначална и допълнителна съдебносчетоводна експертизи (л. 143 и л. 173 от делото на РС), които в тази им посочена част настоящата инстанция кредитира, като обективни, пълни и компетентно изготвени. Вещото лице установява, нетния размер на трудовото възнаграждение; размерите на дължимите върху него данъци и задължителни осигурителни вноски, изплатените от работодателя обезщетения за временна неработоспособност и че за процесните периоди от месец юни 2015 г. до месец май 2017 г. от трудовото възнаграждение на работника – длъжник са извършвани ежемесечни удържки в размер от 140,00 лева, като в периода от юни 2015 г. до месец май 2016 г., включително, по наложени заповори са превеждани по 100,00 лева по сметка на ЧСИ В. и по 40,00 лева по сметка на ЧСИ М., а за периода от юли 2016 г. до май 2017 г. по 140,00 лева по сметка на ЧСИ В. В първото съдебно заседание от 18.03.2021 г. (л. 158 от делото на РС) е прието за безспорно между страните и това, че Д. Ж. издържа един низходящ – дете на 15 години.

Спорът между страните във въззивното производство е за основателността на предявеното в първоинстанционното производство от страна на ответника и третите лица, негови помагачи, възражение за изтекла тригодишна погасителна давност, касателно същите.

Преди неговото разглеждане обаче се дължи отговор на въпроса за секвестрируемата част от трудовото възнаграждение на длъжника и в тази връзка дали ли е разлика между преведените по сметка на ЧСИ и действително дължимите удържки по заповора за месеците, както следва: от юли 2015 г. до май 2016 г.; от юли 2016 г. до декември 2016 г. и от февруари 2017 г. до май 2017 г.

Отговор е даден с т. 3 от тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълкувателно дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Прието е, че възнаграждението за труд или пенсия е частично несеквестрируемо и когато върху него е наложен заповор, той обхваща само секвестрируемата част. Поради това по смисъла на чл. 446, ал. 1 от ГПК, в редакцията към ДВ, бр. 50/2008 г., в сила от 1.03.2008 г. до изменението на текста с ДВ, бр. 86/2017 г., в сила от 31.10.2017 г. трудовото възнаграждение и въобще всяко възнаграждение за труд, както и пенсията, са частично секвестрируеми, т. е. наложеният върху тях заповор обхваща само секвестрируемата част. Несеквестрируемият минимум е определен абсолютно - в размер на минималната работна заплата и това се отнася както за всяко възнаграждение за труд, така и за пенсията. Секвестрируемата част се

определя по различен начин според величината на дохода (след приспадане на дължимите върху него данъци и задължителни осигурителни вноски) и обстоятелството дали длъжникът е с деца, които той издържа.

Като се има предвид посоченото, както и разпоредбата на чл. 114а от КСО, сочеща несеквестируемост на обезщетението за временна неработоспособност; размерът на минималната работна заплата за страната, относима към процесния период и безспорно установеното, че длъжникът издържа едно дете, настоящата инстанция намира, че за месеците, както следва: от юли 2015 г. до май 2016 г.; от юли 2016 г. до декември 2016 г. и от февруари 2017 г. до май 2017 г., секвестируемата част от трудовото възнаграждение, определена на база нетното трудово възнаграждение, посочено в колона 5 от първоначалното заключение на ССЕ (л. 143 от делото на РС), е по – висока от удържания от ответната гимназия - работодател по наложени запори месечен размер от 140,00 лева.

Така за месец юли 2015 г. нетното възнаграждение на длъжника е 584,82 лева, съответно от него секвестируема е $\frac{1}{4}$ част (чл. 446, ал. 1, т. 2 от ГПК, в редакцията към ДВ, бр. 50/2008 г.) или 146,21 лева. Несеквестируемият размер от 360,00 лева минималната работна заплата за периода не е засегнат ($584,82 - 146,21 = 438,61$ лева). От посочения секвестируем размер следва да се приспадне вече удържаната за месеца сума от общо 140,00 лева за наложени запори, като разликата от 6,21 лева се явява секвестируема и обхваната от наложения заповест, но платена на длъжника, в нарушение на задължението на работодателя по чл. 508, ал. 3 от ГПК – да внесе тази сума по сметка на съдебния изпълнител. На посочения принцип са определени и секвестируемите, но невнесени по сметка на ЧСИ суми за месеци и размери от трудовото възнаграждение, както следва: 2,97 лева - за август 2015 г.; 136,84 лева - за септември 2015 г.; 197,19 лева – за октомври 2015 г.; 80,33 лева – за ноември 2015 г.; 198,69 лева – за декември 2015 г.; 5,99 лева - за март 2016 г.; 129,74 лева - за май 2016 г.; 163,11 лева – за септември 2016 г.; 203,48 лева - за октомври 2016 г.; 132,16 лева – за ноември 2016 г.; 189,66 лева – за месец декември 2016 г.; 119,90 лева - за февруари 2017 г.; 206,13 лева - за март 2017 г.; 223,66 лева - за май 2017 г.

За месеците януари, февруари, април, юли и август 2016 г., както и април 2017 г. секвестируемата част от трудовото възнаграждение е определена, като нетния му размер, съгласно колона 5 от ССЕ (л. 143 от делото на РС), е намален с размера на минималната работна заплата за страната за периодите, доколкото при прилагане на правилата по чл. 446, ал. 1, т. 2 от ГПК, в редакцията към ДВ, бр. 50/2008 г. се достига до накърняване на този абсолютно определен несеквестируем размер от трудовото възнаграждение, който за 2016 г. е 420,00 лева, а за 2017 г. е 460,00 лева. Така за месец януари 2016 г. нетното възнаграждение е 611,45 лева и след изваждане на минималната работна заплата от 420,00 лева, секвестируема е разликата в размер на 191,45 лева. От тях платени по заповест са 140,00 лева, а секвестируемият остатък е 51,45 лева. По същия начин, съобразно относимия размер на минималната работна заплата, са определени и секвестируемите, но невнесени по сметка на ЧСИ суми за месеци и размери от трудовото възнаграждение, както следва: 51,43 лева – за февруари 2016 г.; 59,27 лева – за април 2016 г.; 57,05 лева - за юли 2016 г.; 51,38 - за август 2016 г.; 80,35 лева - за април 2017 г.

Изчисленията за секвестируем размер на трудовото възнаграждение на

длъжника за процесните месеци, предложени от вещото лице по двете приети заключения по ССЕ не съответстват на посочения тук алгоритъм на изчисление, кореспондиращ на разпоредбата на чл. 446, ал. 1 от ГПК, в редакцията към ДВ, бр. 50/2008 г. и т. 3 от тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълкувателно дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, поради което не следва да бъдат кредитирани в тази им част.

Няма спор, че така изчислената процесна секвестрируема част от трудовото възнаграждение за посочените месеци въззиваемият работодател е платил на работника – длъжник в изпълнителното производство, въпреки наложения заповор. По този начин се налага извод за наличие на всички елементи от фактическия състав по чл. 452, ал. 3 от ГПК за ангажиране на отговорността на работодателя, като трето задължено лице за заплащане на разликата между удържаното от трудовото възнаграждение на длъжника и действителния размер на секвестрируемата част от вземането, върху което е наложен заповор, съгласно заповорно съобщение изх.№ 362/16.01.2013 г. по изп.д.№ 4/2013 г. на ЧСИ Н..

Този извод обуславя разглеждане на своевременно предявеното възражение за недължимост на същото поради изтекла тригодишна погасителна давност. Разгледано по същество същото е неоснователно.

Заповорт върху вземане на длъжника е изпълнително действие. Неговата цел е да запази това вземане в патримониума на длъжника, като наред с това осуети и погасяването му, чрез извършено от третото лице - длъжник по вземането, плащане, за да може то да послужи за удовлетворяването на вискателя. Чл. 507, ал. 3 от ГПК посочва, че от деня на получаване на заповорното съобщение третото задължено лице има задълженията на пазач спрямо дължимите от него вещи или суми, а чл. 508, ал. 3 от ГПК задължава третото задължено лице, каквото в случая е *****, след като не оспорва задължението си, да внесе дължимата от него сума по сметката на съдия изпълнител. Анализът на посочената нормативна уредба налага извод, че когато третото задължено лице не изпълни задължението си по вече приет заповор, да внесе дължимата от него сума по сметка на съдия изпълнителя, той отговаря пред вискателя на лично основание, като пазач на заповораното вземане. Тази негова отговорност почива на плоскостта на непозволеното увреждане (решение № 78/30.06.2014 г. по г.д. № 729/2011 г., 4-то г.о. на ВКС). Поради това приложима се явява общата петгодишна погасителна давност по чл. 110 от ЗЗД. Всяко конкретно неизпълнение на задължението по чл. 508, ал. 3 от ГПК представлява увреждащо действие, пораждащо за вискателя основание за ангажиране на отговорността на третото лице и за него тече отделна давност. Задължението за плащане на трудово възнаграждение през месец юли 2015 г. е до края на този месец (чл. 270, ал. 2 от КТ). Доколкото не се твърди уговорено друго, както и забава на работодателя в плащането на трудовото възнаграждение на длъжника работник, за дата на увреждането, поради плащане на работника на посочената секвестрируема част от трудовото възнаграждение за месец юли 2015 г. следва да се приеме последният ден от този месец – 31.07.2015 г. Давността за предявяване на претенция по чл. 452, ал. 3 от ГПК за месец юли 2015 г. изтича на 31.07.2020 г. Настоящата искова молба е подадена на 04.06.2020 г., преди изтичане на петгодишния срок, поради което предявеното възражение за давност е неоснователност както за вземането на жалбоподателя за месец юли 2015 г., така и за останалите, настъпили в периода до месец май 2017 г., включително.

Изводът за частична основателност на предявената главница обуславя и частична основателност на акцесорната претенция за заплащане на обезщетение за забава върху присъдените суми за месеците, както следва: от юли 2015 г. до май 2016 г.; от юли 2016 г. до декември 2016 г. и от февруари 2017 г. до май 2017 г. За

поставянето в забава на длъжника в хипотезите на непозволено увреждане, каквато е и настоящата, покана не се изисква (чл. 84, ал. 3 от ЗЗД). Обезщетение за забава се дължи от датата на увреждането, но с оглед диспозитивното начало, такава следва да бъде присъдена за заявените с исковата молба периоди, чиито начални дати са след приетата понастоящем такава на увреждане за всеки конкретен месец и при всички случаи за период преди изтичане на приложимата в случая тригодишната погасителна давност по чл. 111, б. "в" от ЗЗД. Според изчисленията на съда с помощта на изчислителен модул - https://www.calculator.bg/1/lihvi_zadaljenia.html, в рамките на правомощието по чл. 162 от ГПК, размерите на обезщетението за забава, върху приетите за дължими главници по месеци, са както следва: за главница юли 2015 г. - 1,74 лева, за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г.; за главница август 2015 г. - 0,83 лева, за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г.; за главница септември 2015 г. - 38,46 лева, за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г.; за главница октомври 2015 г. - 55,42 лева - за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г.; за главница ноември 2015 г. - 22,60 лева - за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г.; за главница декември 2015 г. - 55,86 лева - за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г.; за главница януари 2016 г. - 14,47 лева - за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г.; за главница февруари 2016 г. - 14,47 лева - за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г.; за главница март 2016 г. - 1,69 лева - за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г.; за главница април 2016 г. - 16,67 лева - за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г.; за главница май 2016 г. - 36,46 лева - за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г.; за главница юли 2016 г. - 16,05 лева - за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г.; за главница август 2016 г. - 14,45 лева - за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г.; за главница септември 2016 г. - 45,86 лева - за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г.; за главница октомври 2016 г. - 57,20 лева - за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г.; за главница ноември 2016 г. - 37,12 лева - за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г.; за главница декември 2016 г. - 53,31 лева - за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г.; за главница февруари 2017 г. - 33,72 лева - за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г.; за главница март 2017 г. - 57,95 лева - за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г.; за главница април 2017 г. - 22,60 лева - за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г.; за главница май 2017 г. - 62,88 лева - за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г.

По вече посочените съображения дължима се явява и законната лихва за забава върху главницата от подаване на исковата молба – 04.06.2020 г. до окончателното изплащане.

Поради изложеното въззивната жалба се явява отчасти основателна. Първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частите му, с които исковите претенции са отхвърлени за секвестрируемата част от запорирано трудово възнаграждение, изплатено от въззиваемата гимназия на Д. С. Ж. за месеците от юли 2015 г. до май 2016 г.; от юли 2016 г. до декември 2016 г. и от февруари 2017 г. до юни 2018 г., въпреки наложен запор, ведно със съответното обезщетение за забава върху тях за времето до предявяване на исковите претенции, като вместо това предявените икове, уважени в посочените тук размери, ведно със законната лихва за забава върху главницата от датата на исковата молба – 04.06.2020 г. до окончателното изплащане. В останалата обжалвана част решението следва да бъде потвърдено, а в необжалваната част, е влязло в законна сила.

Като законна последица от частичната отмяна на атакуваното решение, присъдените в първата инстанция разноси следва да бъдат ревизирани, както и да се присъдят такива на всяка от страните за въззивното производство.

Жалбоподателят - ищец претендира за първоинстанционното производство разноси от 560,00 лева, адвокатско възнаграждение, платено в брой по Договор за

правна защита и съдействие (между л. 11 и л. 12 от делото на РС) 286,70 лева – държавна такса и 250,00 лева – депозит за вещо лице, а за въззивното - 81,06 лева – държавна така. На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, съразмерно с уважената част от претенцията, от тях в първоинстанционното производство дължими са 888,57 лева, присъдени са 428,47 лева, съответно следва да му бъдат присъдени още 460,01 лева разноски по г.д.№ 6237/2020 г. на РС Пловдив, както и 61,10 лева в производството по в.г.д.№ 1177/2022 г. на ОС Пловдив.

Въззиваемият - ответник претендира за първоинстанционното производство разноски от 688,00 лева - адвокатско възнаграждение по Договор за правна защита и съдействие, платено по банкова сметка (л. 21 и л. 181 от делото на РС), а за въззивното - 600,00 лева по Договор за правна защита и съдействие, платено по банкова сметка (л. 14 и л. 15 от в.г.д.№ 905/2022 г. на ОС Пловдив). На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, съразмерно с отхвърлената част от претенцията, от тях в първоинстанционното производство дължими са 130,57 лева, присъдени са 418,44 лева. Следователно решението, в частта за присъдените на ***** разноски в първоинстанционното производство, следва да бъде отменено над размера от 130,57 лева, съобразно отхвърлената част от претенцията. За въззивната инстанция дължими са 147,72 лева и същите следва да бъдат присъдени, като предявеното от жалбоподателя възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение следва да бъде оставено без уважение като неоснователно, доколкото платеното за въззивната инстанция такова от 600,00 лева е близко до уредения в чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба №1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минимум и съответства на действителната фактическа и правна сложност на делото.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 262193/06.08.2021 г., допълнено и поправено, както и изменено в частта за разноските с решение № 262487/10.11.2021 г., последното поправено с решение № 260140/11.02.2022 г., всички по г. д. № 6237/2020 г. по описа на РС Пловдив *В ЧАСТТА, с която са отхвърлени* предявените от В. С. С., ЕГН ***** против ***** , искиове за присъждане на следните суми, представляващи изплатено на Д. Ж. вземане за трудово възнаграждение, въпреки заповест № 362/16.01.2013 г., наложен по изп.д.№ 4/2013 г. по описа на ЧСИ Н.:

6,21 лева, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *юли 2015 г.*, ведно със законна лихва в размер на **1,74** лева, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата; **2,97** лева, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *август 2015 г.*, ведно със законна лихва в размер на **0,83 лева**, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата; **136,84** лева, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *септември 2015 г.*, ведно със

[illegible]

законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата; **51,38** лева, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *август 2016 г.*, ведно със законна лихва в размер на **14,45** лева, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата; **163,11** лева, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *септември 2016 г.*, ведно със законна лихва в размер на **45,86** лева, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 год. до окончателното изплащане на сумата; **203,48** лева, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *октомври 2016 г.*, ведно със законна лихва в размер на **57,20** лева, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 год. до окончателното изплащане на сумата; **132,16** лева, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *ноември 2016 г.*, ведно със законна лихва в размер на **37,12** лева, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата; **189,66** лева, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *декември 2016 г.*, ведно със законна лихва в размер на **53,31** лева, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 год. до окончателното изплащане на сумата; **119,90** лева, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *февруари 2017 г.*, ведно със законна лихва в размер на **33,72** лева, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата; **206,13** лева, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *март 2017 г.*, ведно със законна лихва в размер на **57,95** лева, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 год. до окончателното изплащане на сумата; **80,35** лева, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *април 2017 г.*, ведно със законна лихва в размер на **22,60** лева, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата; **223,66** лева, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *май 2017 г.*, ведно със законна лихва в размер на **62,88** лева, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата, *както и в частта, с*

която В. С. С. е осъдена да заплати на *****, разноси над размера от 130,57 лева, КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА ***** „*****“, да заплати на В. С. С., ЕГН ***** следните суми, представляващи изплатено на Д. С. Ж., ЕГН ***** вземане за трудово възнаграждение, въпреки заповест № 362/16.01.2013 г., наложен по изп.д.№ 4/2013 г. по описа на ЧСИ Н***, рег.№ 759:

6,21 лева, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *юли 2015 г.*, ведно със законна лихва в размер на **1,74** лева, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата; **2,97** лева, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *август 2015 г.*, ведно със законна лихва в размер на **0,83** лева, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата; **136,84** лева, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *септември 2015 г.*, ведно със законна лихва в размер на **38,46** лева, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата; **197,19** лева, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *октомври 2015 г.*, ведно със законна лихва в размер на **55,42** лева, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата; **80,33** лева, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *ноември 2015 г.*, ведно със законна лихва в размер на **22,60** лева, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата; **198,69** лева, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *декември 2015 г.*, ведно със законна лихва в размер на **55,86** лева, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата; **51,45** лева, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *януари 2016 г.*, ведно със законна лихва в размер на **14,47** лева, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата; **51,43** лева, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *февруари 2016 г.*, ведно със законна лихва в размер на **14,47** лева, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена

заплатената от ответника сума за месец *февруари 2017 г.*, ведно със законна лихва в размер на **33,72 лева**, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата; **206,13 лева**, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *март 2017 г.*, ведно със законна лихва в размер на **57,95 лева**, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 год. до окончателното изплащане на сумата; **80,35 лева**, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *април 2017 г.*, ведно със законна лихва в размер на **22,60 лева**, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата; **223,66 лева**, представляваща разликата между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *май 2017 г.*, ведно със законна лихва в размер на **62,88 лева**, изчислена върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 262193/06.08.2021 г., допълнено и поправено, както и изменено в частта за разноските с решение № 262487/10.11.2021 г., последното поправено с решение № 260140/11.02.2022 г., всички по г. д. № 6237/2020 г. по описа на РС Пловдив *В ЧАСТТА, с която са отхвърлени* предявените от В. С. С., ЕГН ***** против ***** искове за присъждане на следните суми, представляващи изплатено на Д. С. Ж., ЕГН ***** вземане за трудово възнаграждение, въпреки запор № 362/16.01.2013 г., наложен по изп.д.№ 4/2013 г. по описа на ЧСИ *****

разликата над присъдените 6,21 лева до претендираните 101,03 лева - разлика между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *юли 2015 г.*, и разликата над присъдените 1,74 лева до претендираните **28,39 лева** – лихва за забава върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане; **разликата над присъдените 2,97 лева до претендираните 46,79 лева** – разлика между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *август 2015 г.* и разликата над присъдените 0,83 лева до претендираните **13,15 лева** – лихва за забава върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане; **разликата над присъдените 136,84 лева до претендираните 181,93 лева** - разлика между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *септември 2015 г.* и разликата над присъдените 38,46 лева до претендираните **51,15 лева** – лихва за забава върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане; **разликата над присъдените 197,19 лева до**

претендираните 242,28 лева - разлика между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *октомври 2015 г.* и разликата над присъдените 55,42 лева до претендираните **68,10 лева** – лихва за забава върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане; **разликата над присъдените 80,33 лева до претендираните 145,33 лева** - разлика между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *ноември 2015 г.* и разликата над присъдените 22,60 лева до претендираните **40,87 лева** – лихва за забава върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане; **разликата над присъдените 198,69 лева до претендираните 245,89 лева** - разлика между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *декември 2015 г.* и разликата над присъдените 55,86 лева до претендираните **69,13 лева** – лихва за забава върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане; **разликата над присъдените 51,45 лева до претендираните 107,77 лева** - разлика между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *януари 2016 г.* и разликата над присъдените 14,47 лева до претендираните **30,31 лева** – лихва за забава върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане; **разликата над присъдените 51,43 лева до претендираните 107,75 лева** - разлика между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *февруари 2016 г.* и разликата над присъдените 14,47 лева до претендираните **30,31 лева** – лихва за забава върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане; **разликата над присъдените 5,99 лева до претендираните 113,18 лева** - разлика между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *март 2016 г.* и разликата над присъдените 1,69 лева до претендираните **31,80 лева** – лихва за забава върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане; **разликата над присъдените 59,27 лева до претендираните 110,05 лева** - разлика между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *април 2016 г.* и разликата над присъдените 16,67 лева до претендираните **30,91 лева** – лихва за забава върху главницата за периода от 05. 06. 2017 г. до 12. 03. 2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане; **разликата над присъдените 129,74 лева до претендираните 200,08 лева** - разлика между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *май 2016 г.* и разликата над присъдените 36,46 лева до претендираните **56,26 лева** – лихва за забава върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане; **разликата над присъдените 57,05 лева до**

претендираните 59,64 лева - разлика между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *юли 2016 г.* и разликата над присъдените 16,05 лева до претендираните **16,77 лева** – лихва за забава върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане; **разликата над присъдените 163,11 лева до претендираните 167,41 лева** - разлика между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *септември 2016 г.* и разликата над присъдените 45,86 лева до претендираните **47,08 лева** – лихва за забава върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 год. до окончателното изплащане; **разликата над присъдените 203,48 лева до претендираните 209,01 лева** - разлика между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *октомври 2016 г.* и разликата над присъдените 57,20 лева до претендираните **58,75 лева** – лихва за забава върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане; **разликата над присъдените 132,16 лева до претендираните 152,38 лева** - разлика между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *ноември 2016 г.* и разликата над присъдените 37,12 лева до претендираните **42,84 лева** – лихва за забава върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане; **разликата над присъдените 189,66 лева до претендираните 209,67 лева** - разлика между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *декември 2016 г.* и разликата над присъдените 53,31 лева до претендираните **58,94 лева** – лихва за забава върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 04.06.2020 год. до окончателното изплащане; **разликата над присъдените 119,90 лева до претендираните 127,49 лева** - разлика между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *февруари 2017 г.* и разликата над присъдените 33,72 лева до претендираните **35,85 лева** – лихва за забава върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане; **разликата над присъдените 206,13 лева до претендираните 211,46 лева** - разлика между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *март 2017 г.* и разликата над присъдените 57,95 лева до претендираните **59,45 лева** – лихва за забава върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, изчислена от 04.06.2020 год. до окончателното изплащане; **разликата над присъдените 80,35 лева до претендираните 94,31 лева** - разлика между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *април 2017 г.* и разликата над присъдените 22,60 лева до претендираните **26,51 лева** – лихва за забава върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане; **разликата над присъдените 223,66 лева до претендираните 228,69 лева** -

разлика между дължимата и заплатената от ответника сума за месец *май 2017 г.* и разликата над присъдените 62,88 лева до претендираните **64,29 лева** – лихва за забава върху главницата за периода от 05.06.2017 г. до 12.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на сумата, **КАКТО И В ЧАСТТА**, с която В. С. С. е осъден да заплати на *****, сумата от 130,57 лева (сто и тридесет лева и петдесет и седем стотинки), а *****, е осъдена да заплати на В. С. С. сумата от 428,47 лева, сторени разноси в първоинстанционното производство по делото.

ОСЪЖДА *****, да заплати на В. С. С., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, 460,10 лева (четиристотин и шестдесет лева и десет стотинки)- разноси по г.д. № 6237/2020 г. на РС Пловдив, както и 61,10 лева (шестдесет и един лева и десет стотинки)- разноси в производството по в.г.д. № 1177/2022 г. на ОС Пловдив.

ОСЪЖДА В. С. С., ЕГН *****, с адрес гр. П., да заплати на *****, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, 147,72 лева (сто четиридесет и седем лева и седемдесет и две стотинки) – разноси по в.г.д. № 1177/2022 г. на ОС Пловдив.

В необжалваната част първоинстанционното решение е влязло в сила.

Решението е постановено при участието на К. И. К., ЕГН *****, В. Г. М., ЕГН ***** и Е. С. В., ЕГН *****, като трети лица – помагачи на ответника *****

Решението подлежи на касационно обжалване, в едномесечен срок от съобщаването, при наличие на предпоставките по чл. 280 от ГПК, пред Върховния касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____